

رفعت نساوندی، میرزا مصطفی، فرزند علی محمد بیگ. (س سیزدهم ق)، عارف و شاعر، متخلص به رفعت. اهل نهاوند بود. در زمان سیف‌الدوله سلطان محمد میرزا به مقام سرکردگی یکصد و پنجاه سوار رسید و در این مقام باقی ماند تا سالک طریقت شد و بعد از آن چندان به مشاغل و امور دنیایی اعتنایی نداشت. رفعت در اواخر عمر نابینا شد و چون اشعاری بر خلاف طریقه متشرعین می‌گفت، در زمان صدارت میرزا محمدخان سپهسالار قاجار به همراه عده‌ای دیگر متهم به زندق و محکوم به مرگ شد؛ اما به علت نابینایی بخشوده و به قم تبعید شد. بعد از عزل سپهسالار به رشت رفت و در آنجا بود تا وفات یافت و در صحن بقعه خواهر امام دفن شد.

تذکره طلعت (۸۶-۸۷)، حدیقه‌الشعراء (۱)

۶۸۴-۶۸۸، گنج شایگان (۱۸۹-۱۹۰)، فرهنگ

سخنوران (۳۸۹)، مجمع‌الفصحا (۴/۳۰۳).